

Sygn. akt VII Pa 152/15

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 9 marca 2016 r.

Sąd Okręgowy w Lublinie VII Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych

w składzie:

Przewodniczący – Sędzia SO Jacek Chaciński (spr.)

Sędziowie: SO Teresa Ogrodnik

SR del. do SO Irena Grymuza

Protokolant: st. sekr. sąd. Małgorzata Sobczuk

po rozpoznaniu w dniu 9 marca 2016 r. w Lublinie

sprawy z powództwa Filharmonii im. H. W. w L.

przeciwko R. Ł. (1)

o zapłatę

na skutek apelacji pozwanej

od wyroku Sądu Rejonowego Lublin – Zachód w Lublinie VII Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych

z dnia 21 września 2015 r., sygn. akt VII P 630/14-pm

I. oddala apelację;

II. nie obciąża pozwanej kosztami postępowania apelacyjnego.

Sygn. akt VII Pa 152/15

UZASADNIENIE

Wyrokiem z dnia 21 września 2015 r. Sąd Rejonowy Lublin – Zachód w Lublinie zasądził od pozwanej R. Ł. (2) na rzecz Filharmonii im. H. W. w L. kwotę 6178,17 zł wraz z ustawowymi odsetkami od dnia 11 grudnia 2013 r. do dnia zapłaty. Oddalił powództwo w pozostałej części. Nie obciążył pozwanej kosztami procesu.

Sąd Rejonowy oparł swoje rozstrzygnięcie na następujących ustaleniach faktycznych i rozważaniach prawnych.

R. Ł. (1) była zatrudniona w Filharmonii im. H. W. w L. w oparciu o umowę o pracę na czas nieokreślony od dnia 1 września 1970 roku w wymiarze pełnego etatu na stanowisku muzyka-kontrabasisty. Umowa ta uległa rozwiązaniu z dniem(...) roku na mocy porozumienia stron w związku z przejściem pozwanej na emeryturę. R. Ł. (1) nabyła w roku (...) prawo do wcześniejszej emerytury w związku z opieką nad niepełnosprawnym dzieckiem. W dniu (...) roku R. Ł. (2) ponownie została zatrudniona w oparciu o umowę o pracę na czas nieokreślony na tym samym stanowisku, w wymiarze 1/2 etatu.

W dniu 23 maja 2012 roku powódka otrzymała oświadczenie o rozwiązaniu umowy o pracę z zachowaniem 3 miesięcznego okresu wypowiedzenia, którego okres upływał w dniu 31 sierpnia 2012 roku. Pracodawca, jako

przyczynę wskazał: „fakt, iż realizuje swoją koncepcję działalności Filharmonii. Uważa, iż nie jest rzeczą zasadną, aby w skład orkiestry symfonicznej wchodziło aż 6 kontrabasów (istnieje dysproporcja w stosunku do innych grup instrumentów smyczkowych). Stąd decyzja o likwidacji jednego stanowiska w tej grupie instrumentów”. Nadto pracodawca wskazał, że wybór powódki jest uzasadniony tym, iż posiada nabyte dużo wcześniej świadczenie emerytalne.

R. Ł. (1) odwołała się od wypowiedzenia umowy o pracę. Sprawa została zarejestrowana w tut. Sądzie pod sygn. akt VII P 722/12.

W trakcie prowadzonego w powyższej sprawie postępowania, pracodawca wypłacił R. Ł. (1) w dniu 4 lutego 2013 roku kwotę 6.178,17 zł tytułem odprawy pieniężnej przysługującej na podstawie art. 8 w zw. z art. 10 ust.1 ustawy z dnia 13 marca 2003 roku o szczególnych zasadach rozwiązywania z pracownikami stosunków pracy z przyczyn niedotyczących pracowników. Środki pieniądze z tytułu odprawy zostały przekazane na konto pozwanej w dniu 5 lutego 2013 roku.

Wyrokiem z dnia 28 marca 2013 roku wydanym w sprawie VII P 722/12 Sąd Rejonowy Lublin – Zachód w Lublinie przywrócił R. Ł. (1) do pracy na poprzednich warunkach pracy i płacy oraz zasądził na jej rzecz od pracodawcy kwotę 2.503, 39 zł z tytułu wynagrodzenia za czas pozostawania bez pracy, pod warunkiem podjęcia pracy w wyniku przywrócenia do pracy.

W uzasadnieniu do wydanego wyroku Sąd I instancji uznał, że wytypowanie R. Ł. (1) do zwolnienia, która znajdowała się w ciężkiej sytuacji życiowej i rodzinnej było nieusprawiedliwione i naruszające zasady współżycia społecznego, o jakich mowa w art. 8 kp.

Sąd Okręgowy w Lublinie wyrokiem z dnia 25 września 2013 roku wydanym w sprawie VII Pa 87/13 oddalił apelację Filharmonii im. H. W. w L. od wyroku z dnia 28 marca 2013 roku. Sąd II instancji przyjął, że w świetle ustalonych okoliczności faktycznych nie może budzić wątpliwości, iż rozwiązanie z R. Ł. (1) stosunku pracy nastąpiło wadliwie z uwagi na fakt, że podana przez pracodawcę przyczyna wypowiedzenia rzeczywiście nie zaistniała, zaś ustalenie jako kryterium doboru do zwolnienia wymogu posiadania uprawnień emerytalnych — w sytuacji, gdy R. Ł. (1), jako jedyna spełniała ten warunek, pośrednio potwierdza pozorność wskazanej przyczyny wypowiedzenia.

Po uprawomocnieniu się wyroku Sądu I – instancji R. Ł. (1) zgłosiła gotowość do podjęcia pracy w dniu 25 września 2013 roku. Od dnia 6 grudnia 2013 roku do maja 2014 roku pozwana była niezdolna do pracy i przebywała na zwolnieniu lekarskim. W dniu 28 maja 2014 roku, po powrocie pozwanej do pracy ze zwolnienia lekarskiego, otrzymała wypowiedzenie umowy o pracę, z zachowaniem skróconego okresu wypowiedzenia. Umowa rozwiązała się z dniem 30 czerwca 2014 roku. Jako przyczynę pracodawca wskazał likwidację stanowiska pracy oraz uzasadnił wybór jej osoby do zwolnienia. Wskazał, że zostanie wypłacona jej odprawa. Sprawa została zarejestrowana pod sygn. akt VII P 412/14. Została połączona do wspólnego rozpoznania i rozstrzygnięcia ze sprawą VII P 172/14, której przedmiotem jest roszczenie, z jakim wystąpiła R. Ł. (1) przeciwko pracodawcy, związane z mobbingiem. Sprawa jest w toku.

Po uprawomocnieniu się wyroku przywracającego powódkę do pracy, w dniu 25 listopada 2013 roku (data nadania) Filharmonia im. H. W. w L. wezwała pozwaną do zwrotu nienależnie odebranego świadczenia w kwocie 6.178, 18 zł w terminie 14 dni od otrzymania wezwania.

Pozwana nie zwróciła kwoty otrzymanej tytułem odprawy.

W okresie pozostawania bez zatrudnienia, tj. przez okres 14 miesięcy pozwana pozbawiona była dochodów w postaci wynagrodzenia za pracę. R. Ł. (1) otrzymywała wówczas emeryturę w wysokości 1.700 zł. Jej mąż natomiast pobierał rentę w kwocie 1.000 zł netto.

R. Ł. (1) aktualnie utrzymuje się z emerytury w wysokości 2.200 zł netto. Prowadzi wspólne gospodarstwo domowe z mężem, córką i wnukiem. Mąż pozwanej otrzymuje emeryturę w wysokości 1. 900 zł netto. Mąż pozwanej leczy się

na zatoki i serce. Miesięczny koszt jego leczenia wynosi około 400 zł. Córka pozwanej cierpi na dziecięce porażenie mózgowie i jest niezdolna do samodzielnej egzystencji. Wymaga stałej opieki oraz przeprowadzania kosztownej rehabilitacji. Córka pozwanej otrzymuje 1.200 zł netto z tytułu zatrudnienia i rentę w wysokości 740 zł. Córka pozwanej jest po rozwodzie. Otrzymuje kwotę 650 zł tytułem alimentów na dziecko. U wnuka pozwanej zdiagnozowano autyzm dziecięcy. Rehabilitacja dziecka kosztuje około 900 zł miesięcznie. Natomiast R. Ł. (1) leczy się na depresję. Z tego tytułu ponosi wydatki w wysokości około 300 zł miesięcznie.

Kwotę otrzymaną z tytułu odprawy pozwana przeznaczyła na uregulowanie zaległości i bieżące wydatki związane z utrzymaniem. Nie jest w jej posiadaniu. W czasie, gdy pozostawała bez pracy, poza świadczeniem emerytalnym nie miała innych dochodów. To sprawiło, że korzystała z pożyczek, których udzielała jej najbliższa rodzina.

Sąd Rejonowy dał wiarę dokumentom zgromadzonym w aktach sprawy, gdyż ich autentyczność i wiarygodność – w zakresie, w jakim skorzystanie z tych dokumentów było niezbędne do poczynienia ustaleń faktycznych, co do okoliczności istotnych w sprawie – nie były kwestionowane przez strony, a Sąd nie widział podstaw, by autentyczność bądź wiarygodność tych dowodów kwestionować z urzędu. Dał także wiarę zeznaniom reprezentanta powódki i zeznaniom pozwanej.

W ocenie Sądu powództwo jest zasadne i dlatego zasługiwało na uwzględnienie.

Sąd Rejonowy wskazał, że zgodnie z art. 405 kc kto bez podstawy prawnej uzyskał korzyść majątkową kosztem innej osoby, obowiązany jest do wydania korzyści w naturze, a gdyby to nie było możliwe, do zwrotu jej wartości. Najczęstszą postacią bezpodstawnego wzbogacenia jest tzw. świadczenie nienależne określone w art. 410 kc. Na gruncie tego przepisu wyróżnia się następujące sytuacje, w których osobie zubożonej będzie przysługiwało roszczenie o zwrot nienależnego świadczenia :

1. brak zobowiązania;
2. odpadnięcie podstawy prawnej świadczenia;
3. nieosiągnięcie celu świadczenia;
4. nieważność czynności prawnej.

Sąd zwrócił uwagę, że wypowiedzenie umowy o pracę dokonane przez pracodawcę i sprzecznie z przepisami prawa pracy, jest czynnością wadliwą. Wywołuje ono jednak skutek prawny, sprowadzający się w niniejszej sprawie do rozwiązania umowy o pracę oraz powstania obowiązku wypłaty odprawy. R. Ł. (1) występując z żądaniem uznania wypowiedzenia umowy o pracę za bezskuteczne, następnie przywrócenia do pracy, domagała się natomiast wzruszenia jego podstawy i usunięcia wywołanego skutku.

W ocenie Sądu, wypłata odprawy, wobec treści prawomocnego wyroku Sądu Rejonowego z dnia 28 marca 2013 roku, przywracającego R. Ł. (1) do pracy z tytułu nieuzasadnionego wypowiedzenia umowy o pracę, była pozbawiona podstawy prawnej, co nadało jej cechy świadczenia nienależnego (vide: wyrok SN z dnia 6 stycznia 2009 roku, II PK 117/08).

Pozwana R. Ł. (1) wnosząc pozew o uznanie wypowiedzenia umowy o pracę za bezskuteczne, a następnie domagając się przywrócenia do pracy na poprzednio zajmowane stanowisko, powinna liczyć się z ewentualnością przywrócenia jej do pracy. Tym samym więc, powinna zdawać sobie sprawę z konieczności zwrotu wypłaconej i pobranej przez nią odprawy. Tym bardziej, że do wypłaty tego świadczenia doszło w dniu 5 lutego 2013 roku, w trakcie trwania procesu, w którym domagała się przywrócenia do pracy, w wyrok Sądu I – instancji, zapadł już w dacie 28 marca 2013 roku.

Sąd wskazał, że w myśl art. 410 § 1 kc w zw. z art. 405 kc świadczenie nienależne podlega zwrotowi zgodnie z art. 409 kc. Obowiązek zwrotu wygasa jednak, gdy ten, kto uzyskał nienależne świadczenie, zużył je lub utracił w taki sposób, że nie jest już wzbogacony, chyba że wyzbywając się korzyści lub zużywając ją powinien był liczyć się z obowiązkiem

zwrotu. W okolicznościach sprawy niniejszej Sąd uznał, że w dacie uprawomocnienia się wyroku przywracającego pozwaną R. Ł. (1) do pracy, wygasła przyczyna obowiązku uiszczenia przez pracodawcę odprawy, natomiast R. Ł. (1) była zobowiązana do jej zwrotu. Pomimo wezwania, pozwana nie zwróciła powódce kwoty otrzymanej tytułem odprawy.

Sąd wskazał że zgodnie z art. 411 kc nie można żądać zwrotu świadczenia:

jeżeli spełniający świadczenie wiedział, że nie był do świadczenia zobowiązany, chyba że spełnienie świadczenia nastąpiło z zastrzeżeniem zwrotu albo w celu uniknięcia przymusu lub w wykonaniu nieważnej czynności prawnej;

jeżeli spełnienie świadczenia czyni zadość zasadom współzycia społecznego;

jeżeli świadczenie zostało spełnione w celu zadośćuczynienia przedawnionemu roszczeniu;

jeżeli świadczenie zostało spełnione, zanim wierzytelność stała się wymagalna.

W ocenie Sądu nie zostały spełnione warunki określone w art. 411 ust. 1 i 2 kc,

Pracodawca wypłacił pozwanej odprawę pozostając w słusznym przekonaniu, że przy rozwiązaniu stosunku pracy na podstawie ustawy z dnia 13 marca 2003 roku o szczególnych zasadach rozwiązywania z pracownikami stosunków pracy z przyczyn niedotyczących pracowników R. Ł. (1) przysługiwała odprawa. Nastąpiło to w trakcie procesu w sprawie o przywrócenie powódki do pracy. Pozwany mógł dokonać wypłaty tego świadczenia już w dacie, gdy stało się ono wymagalne tj. w dacie 1 września 2012 roku. Jednakże fakt, że uczynił to później, w trakcie trwania procesu, nie ma znaczenia. Istotne jest to, że do wypłaty odprawy doszło przed wydaniem wyroku przywracającego powódkę do pracy. Bowiem w dacie wypłaty, pracodawca mógł mniemać, że żądanie powódki zostanie przez Sąd oddalone. Sąd Rejonowy zwrócił uwagę, że nie ma znaczenia okoliczność, iż w ocenie strony pozwanej, wypłata odprawy została uczyniona przez pracodawcę w celu uwiarygodnienia podanej w wypowiedzeniu przyczyny. Nawet, jeżeli tym kierował się pracodawca, to i tak, Sąd rozpatrujący odwołanie pracownika od wypowiedzenia umowy o pracę, nie bierze pod uwagę okoliczności wypłacenia lub niewypłacenia odprawy. Nie ma to wpływu na ocenę zasadności i zgodności z prawem wypowiedzenia stosunku pracy.

Odnosząc się zaś do treści art. 411 pkt 2 kc, Sąd wskazał iż przyjmuje się, że czynią zadość zasadom współzycia społecznego zwłaszcza tzw. świadczenia quasi – alimentacyjne oraz związane ze stosunkiem pracy. O tym, czy świadczenie czyni zadość zasadom współzycia społecznego decyduje każdorazowo całokształt okoliczności konkretnego przypadku. W niniejszej sprawie pracodawca rozwiązał z pozwaną umowę o pracę. Pozwana została jednak przywrócona do pracy na mocy wyroku Sądu I instancji, zgłosiła gotowość do pracy i stosunek pracy restytuował się. To, że po około 8 miesiącach od wyroku Sądu II – instancji, pozwana otrzymała kolejne wypowiedzenie umowy o pracę, nie może mieć znaczenia, gdyż podane są w nim inne przyczyny. Nie można mieć też pewności, że pozwana, w razie gdyby nie doszło do „pierwszego” wypowiedzenia, do dnia dzisiejszego świadczyłaby pracę, a pracodawca nie zdecydowałaby się na rozwiązanie z nią umowy o pracę w terminie późniejszym.

Sąd wskazał także, że sytuacja finansowa pozwanej nie należała do wyjątkowych, a to dlatego, że rozwiązanie umowy o pracę prawie zawsze stanowi zmniejszenie budżetu domowego poprzez utratę źródła dochodu i utrzymania. Taki stan rzeczy nie jest równoznaczny z brakiem obowiązku zwrotu świadczenia ze względu na zasady współzycia społecznego. Problemów zdrowotnych męża, córki i wnuka pozwanej i trudności finansowych rodziny nie można porównywać do nadzwyczajnych, które nie powstałyby, gdyby nie rozwiązano z pozwaną umowy o pracę. Z tymi problemami pozwana boryka się bowiem od lat. Jej status pracowniczy, nie ma tu znaczenia. Dodatkowo Sąd wskazał, że przy stosowaniu art. 411 pkt 2 kc nie chodzi o to, że zwrot nienależnego świadczenia przez osobę, która uzyskała korzyść majątkową bez podstawy prawnej, byłby sprzeczny z zasadami współzycia społecznego, ale o to, że domaganie się tego zwrotu przez osobę, która spełniła świadczenie, jest niemożliwe (niedopuszczalne), jeżeli spełnienie świadczenia czyniło zadość zasadom współzycia społecznego. Ocenie zatem z punktu widzenia zasadności lub sprzeczności z zasadami współzycia

społecznego nie podlega w takim przypadku żądanie zwrotu świadczenia (gdyż w takiej sytuacji sąd stosowałby art. 8 kp), ale samo spełnienie nienależnego świadczenia.

Zasadą jest obowiązek zwrotu bezpodstawnego wzbogacenia – art. 405 kc, także gdy miało ono postać nienależnego świadczenia – art. 410 kc. Dlatego nie można przyjąć, że zwrot nienależnego świadczenia byłby sprzeczny z zasadami współzycia społecznego i wydanie korzyści majątkowej uzyskanej bez podstawy prawnej naruszałby te zasady. Przepis art. 411 pkt 2 kc w zw. z art. 300 kp jest przepisem szczególnym w stosunku do art. 8 kp. W niniejszej sprawie, nie można zatem, powoływać się na nadużycie prawa podmiotowego – art. 8 kp – przez osobę żądającą zwrotu świadczenia jako nienależnego w sytuacji, gdy zgodnie z art. 411 pkt 2 kc spełnienie takiego świadczenia czyni zadość zasadom współzycia społecznego.

Mając to wszystko na względzie Sąd zasądził od pozwanej R. Ł. (1) na rzecz Filharmonii im. H. W. w L. kwotę 6.178,17 zł wraz z ustawowymi odsetkami od dnia 11 grudnia 2013 roku do dnia zapłaty. Odsetki ustawowe zasądzono na mocy art. 481 § 1 i 2 kc w zw. z art. 300 kp – pkt I wyroku

W pozostałej części - co do odsetek Sąd oddalił powództwo – pkt II wyroku.

Podstawą do rozstrzygnięcia o kosztach procesu był art.102 kpc,

Z wyrokiem tym nie Zgodziła się pozwana, wniosła apelację. Zaskarżyła wyrok w zakresie rozstrzygnięcia zawartego w pkt 1 zarzucając:

- naruszenie prawa procesowego t.j. przepisu art.233 §.1 k.p.c. polegającego na przekroczeniu swobodnej oceny dowodów i dokonaniu teŝe oceny w sposób wybiórczy, przejawiającym się w pominięciu przez Sąd okoliczności istotnych w kontekście podnoszonej przez pozwaną przesłanki negatywnej, wyłączonej możliwości skutecznego dochodzenia przez powódkę roszczenia takich jak: fakt wypłacenia odprawy dopiero w toku postępowania o przywrócenie do pracy; okoliczności wypłaty odprawy; presja wywierana na pozwaną w okresie poprzedzającym wypowiedzenie, by zrezygnowała z pracy z powodu zaawansowanego wieku, przebieg sporu o przywrócenie do pracy, dysponowanie przez powódkę w dacie wypowiedzenia oraz wypłaty odprawy profesjonalną obsługą prawną – świadczą o tym, że wypłata odprawy miała na celu jedynie wzmocnienie stanowiska Filharmonii w procesie o przywrócenie do pracy, zaś w dacie spełnienia świadczenia pracodawca miał świadomość pozorności przyczyny wypowiedzenia oraz wiedzę, że nie jest zobowiązany do jego spełnienia,

2. naruszenie prawa procesowego t.j. art.233 §1 k.p.c. polegającego na przekroczeniu swobodnej oceny dowodów i dokonaniu teŝe oceny w sposób wadliwy, przejawiającej się na bezpodstawnym przyjęciu, że rozwiązanie z pozwaną stosunku pracy nie pogorszyło w sposób nadzwyczajny sytuacji życiowej pozwanej – w sytuacji, gdy z materiału dowodowego zgromadzonego w sprawie oraz okoliczności znanych sądowi z urzędu z postępowania w sprawie VII P 172/14 wynika, że utrata pracy zachwiała płynnością finansową pozwanej i jej rodziny zmuszając ja do zaciągnięcia pożyczek w celu zaspokojenia bieżących wydatków, zaś niespodziewanie bezprawne zwolnienie oraz naganna postawa dyrektora Filharmonii względem R. Ł. (1) doprowadziły pozwaną, która pomimo ciężkiej sytuacji życiowej nigdy wcześniej nie cierpiała na zaburzenia natury psychicznej, do załamania nerwowego i istotnego pogorszenia stanu zdrowia;

3.art.411 pkt 1 kc w zw. z art.300 k.p. – poprzez jego niezastosowanie i uwzględnienie żądania zwrotu świadczenia nienależnego w sytuacji, gdy z ustalonego w sprawie stanu faktycznego wynika że pracodawca powołujący się na pozorną przyczynę rozwiązania umowy o pracę wiedział w dacie jego spełnienia, że nie jest do świadczenia zobowiązany, a zatem żądanie zwrotu świadczenia jest niedopuszczalne;

4. art.411 pkt 2 k.c. w zw. z art.300 k.p. poprzez jego niezastosowanie pomimo zaistnienia stanu faktycznego objętego hipotezą owego przepisu i uwzględnienie żądania zwrotu świadczenia nienależnego w sytuacji, gdy pozwana przez kilkadziesiąt lat nienagannie i z zaangażowaniem świadczyła pracę na rzecz Filharmonii L., zaś pracodawca miał pełną świadomość jej trudnej sytuacji życiowej i rodzinnej toteŝ w ustalonym stanie faktycznym spełnienie

owego świadczenia czyniło zadość zasadom współzycia społecznego – zwłaszcza jeśli wziąć pod uwagę czas trwania postępowania o przywrócenie pozwanej do pracy;

5 art. 8 k.p. – poprzez jego niezastosowanie i uwzględnienie powództwa, gdy z ustaleń poczynionych przez Sąd wynika, że pozwana boryka się z licznymi trudnościami życiowymi oraz problemami finansowymi i nie jest w stanie zgromadzić środków pieniężnych potrzebnych do zwrotu odprawy wraz z odsetkami bez uszczerbku dla podstawowego utrzymania siebie i najbliższych członków rodziny, nadto bezprawne zwolnienie oraz atmosfera stworzona przez przełożonych wokół pozwanej po jej przywróceniu do pracy, a następnie ponowne jej zwolnienie doprowadziły pozwaną do rozstroju zdrowia, a więc żądanie zwrotu odprawy należy uznać za sprzeczne z zasadami współzycia społecznego.

Mając na względzie te zarzuty pozwana wniosła o :

1. zmianę zaskarżonego wyroku i oddalenie powództwa w całości;
2. zasądzenie od powódki na rzecz pozwanej kosztów postępowania apelacyjnego według norm przepisanych.

Sąd Okręgowy zważył co następuje

Apelacja nie jest uzasadniona.

Sąd I instancji prawidłowo przeprowadził postępowanie dowodowe w sprawie, zaś zaprezentowany w uzasadnieniu wyroku tok rozumowania odnoszący się do oceny dowodów jest spójny i logiczny.

Zgodnie z poglądem Sądu Najwyższego wyrażonym w wyroku z dnia 15 maja 2007 roku w sprawie V CSK 37/07 (wyrok SN z dnia 15 maja 2007 roku, sygn. akt V CSK 37/07, Lex nr 442585), surowsze wymagania odnośnie do oceny zgromadzonego materiału i czynienia ustaleń na potrzeby wydania orzeczenia ciąży na Sądzie odwoławczym wówczas, gdy odmiennie ustala on stan faktyczny w sprawie niż to uczynił Sąd I instancji. Inaczej jest natomiast wtedy, gdy orzeczenie wydane na skutek apelacji zmierza do jej oddalenia, a tym samym utrzymuje w mocy ustalenia poczynione przez Sąd I instancji.

W konsekwencji powyższego Sąd orzekający podziela dokonane przez Sąd I instancji ustalenia faktyczne zatem nie zachodzi potrzeba ich szczegółowego powtarzania (vide: postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 22 kwietnia 1997 roku, II UKN 61/97 – OSNAP 1998 nr 9, poz. 104 oraz wyrok Sądu Najwyższego z dnia 12 stycznia 1999 roku, I PKN 521/98 – OSNAP 2000, nr 4, poz. 143).

W ocenie Sądu Okręgowego, Sąd I instancji dokonał oceny zgodnie z zasadą swobodnej oceny dowodów określonej w treści art. 233 § 1 k.p.c. Na tej podstawie Sąd ten, w sposób bezstronny, racjonalny i wszechstronny rozważył materiał dowodowy jako całość, dokonując wyboru określonych środków dowodowych i wając ich moc oraz wiarygodność, odniósł je do pozostałego materiału dowodowego (por. orzeczenie Sądu Najwyższego z dnia 10 czerwca 1999 roku, II UKN 685/98, OSNAPiUS 2000/17/655; Kodeks Postępowania Cywilnego. Komentarz, T. Ereciński (red.), Lexis Nexis 2007, str. 552 i nast.).

Sąd orzekający w pełni podziela zdanie Sądu Apelacyjnego w Katowicach wyrażone w wyroku z dnia 5 lutego 2013 roku z którego wynika, iż „skuteczne postawienie zarzutu naruszenia przez sąd pierwszej instancji art. 233 § 1 k.p.c. wymaga nie polemiki, lecz wskazania, że sąd ten uchybił zasadom logicznego rozumowania lub doświadczenia życiowego, to bowiem jedynie może być przeciwstawione uprawnieniu sądu do dokonania swobodnej oceny dowodów. Nie jest natomiast wystarczające przekonanie strony o innej niż przyjął sąd doniosłości (wadze) poszczególnych dowodów, ich odmiennej ocenie, niż ocena sądu pierwszej instancji” (wyrok Sądu Apelacyjnego w Katowicach z dnia 5 lutego 2013 roku, sygn. V ACa 717/12, LEX nr 1286529).

Zarzuty pozwanej sformułowane w środku odwoławczym ocenić należy, jako dowolną, nie popartą żadnymi dowodami polemikę z prawidłowymi, acz niekorzystnymi dla apelującego, ustaleniami faktycznymi Sądu Rejonowego, opartymi o wyniki przeprowadzonego postępowania dowodowego.

Podnieść w tym miejscu należy, iż sprzeczność istotnych ustaleń Sądu z treścią zebranego w sprawie materiału, zachodzi wówczas, gdy powstaje dysharmonia pomiędzy materiałem zgromadzonym w sprawie a konkluzją, do jakiej dochodzi Sąd na jego podstawie. O sprzeczności w tym znaczeniu można mówić jedynie wówczas, gdy z treści dowodu wynika, co innego niż przyjął Sąd, gdy pewnego dowodu nie uwzględniono przy ocenie, gdy Sąd przyjął pewne fakty za ustalone mimo, że nie zostały one w ogóle lub niedostatecznie potwierdzone, bądź gdy Sąd uznał pewne fakty za nieudowodnione mimo, że były ku temu podstawy, a także gdy ocena materiału dowodowego koliduje z zasadami doświadczenia życiowego lub regułami logicznego rozumowania.

Tymczasem Sąd Rejonowy wszelkie okoliczności podniesione w pkt 1 i 2 apelacji wziął pod uwagę uznał natomiast że nie mają one wpływu na istnienie obowiązku zwrotu nienależnie wypłaconej odprawy.

Nie ma w szczególności znaczenia okoliczność wypłaty odprawy w trakcie trwania postępowania w sprawie VII U 172/14, oraz to iż postępowanie dowodowe wykazało że wypowiedzenie umowy o pracę było nieuzasadnione. Nie można na podstawie w/w okoliczności wyciągać wniosku że pracodawca wiedział, że nie był zobowiązany do spełnienia świadczenia. Zgodnie z art.8 ustawy z dnia 13 marca 2003 r o szczególnych zasadach rozwiązywania z pracownikami stosunków pracy z przyczyn niedotyczących pracowników, pracownik ma prawo do odprawy jeżeli dochodzi do wypowiedzenia mu umowy o pracę z przyczyn go niedotyczących. Niezależnie zatem, czy przyczyna wskazana w wypowiedzeniu była prawdziwa czy też była to inna nieujawniona przyczyna leżąca po stronie pracodawcy, miał on obowiązek wypłaty odprawy pieniężnej. W związku z powyższym niezasadny jest zrzut niezastosowania art.411 pkt 1 k.c.

Sąd Rejonowy szczegółowo przeanalizował sytuację rodzinną, w tym materialną pozwanej i trafnie uznał, że nie ma podstaw do zastosowania art.411 pkt 2 k.c. Interes pozwanej jako pracownika był zabezpieczony w postaci 3 miesięcznego okresu wypowiedzenia, a następnie po ustaleniu, że wypowiedzenie było nieuzasadnione została ona przywrócona do pracy i zasądzone na jej rzecz wynagrodzenie za czas pozostawania bez pracy. Domagając się przywrócenia do pracy pozwana winna się była liczyć z restytucją jej stosunku pracy i koniecznością zwrotu odprawy. Sytuacja ekonomiczna pozwanej jawi się jako przeciętna, ma ona prawo do emerytury, jej córka uzyskuje stosowne świadczenia z ubezpieczenia społecznego i ze stosunku pracy, a na rzecz wnuka zostały zasądzone alimenty. Mąż wnioskodawczyni także a prawo do renty.

Ponowne rozwiązanie z pozwaną stosunku pracy zostało poddane kontroli Sądu i w chwili obecnej przedwczesna jest ocena, czy wypowiedzenie to jest uzasadnione czy też nie. W przypadku braku podstaw do ponownego rozwiązania z pozwaną umowy o pracę zostanie ona przywrócona do pracy albo uzyska stosowne odszkodowanie

Z powyższych względów nie jest także uzasadniony zarzut niezastosowania art.8 k.p. Nie ma żadnych szczególnych okoliczności mogących być podstawą oceny, że powódka domagając się zwrotu odprawy nadużywa swego prawa podmiotowego.

Pozwana w niniejszym procesie próbuje uzyskać swego rodzaju surogat odszkodowania ponad świadczenia wynikające z art.45 i 47(1) k.p.. ku czemu jednak brak jest podstaw .

Z tych względów Sąd Okręgowy na podstawie art.385 k.p.c. apelację oddalił i mając na względzie przepis art. 102 k.p.c. nie obciążył pozwanej kosztami postępowania apelacyjnego.